

Martin Holmslykke

Frejas Blod

En Nordisk Krimi

Saxo Publishing

Indholdsfortegnelse

Kapitel 1.....	7
Kapitel 2.....	10
Kapitel 3.....	23
Kapitel 4.....	31
Vinteren 2013.....	41
Kapitel 6.....	54
Kapitel 7.....	64
Kapitel 8.....	72
Kapitel 9.....	77
Kapitel 10.....	86
Kapitel 11.....	93
Kapitel 12.....	108
Kapitel 13.....	117
Kapitel 14.....	130
Kapitel 15.....	143
Århus 1972.....	156
Kapitel 17.....	169
Kapitel 18.....	186
Kapitel 19.....	204
Kapitel 20.....	213
Kapitel 21.....	231
København 1858.....	240
Kapitel 23.....	248

Dagen før	256
Kapitel 25	263
Kapitel 26	271
Kapitel 27	278
Kapitel 28	295
Kapitel 29	304
Kapitel 30	308
Kapitel 31	318
Kapitel 32	327
Skåne 1640	333
Kapitel 34	342
Kapitel 35	359
Kapitel 36	369
Kapitel 37	383
Kapitel 38	389
Kapitel 39	400
Oslo 1938	417
Kapitel 41	423
Kapitel 42	431

Frejas Blod

ISBN Saxo Publish, 9788740451504

www.holmslykke.info

En særlig tak til:

Frida Frausing Holmslykke.

Brian Iversen.

Elisabeth Reumert.

Jens Arne Pedersen.

Kirsten Holmslykke.

Britta Lindgaard.

Desuden tak til:

Rolf Stavnem – Nordisk Institut, Aarhus Universitet.

Jarle Tollefsrud – Akershus Slott.

Lene Møller Hansen – Gavnhø Gods.

Jesper Vang Hansen – Direktør, Rundetårn.

Peter Kristiansen – Museumsinspektør, Rosenborg Slot.

Gunnar Olsson, Den Gamle By, Århus.

Søren Fisker, Forn Sidr.

Henrik H. Pedersen.

Henriette Dahl Sønderskov.

Kvindfo.

Hald Hovedgaard.

Lotte Petri.

Mads Kildegaard Larsen.

Anne Pedersen.

*Freja, Odins elskerinde, var den smukkeste af alle gudinderne.
Ikke langt fra deres elskovsrede, boede de fire dværge Alfrig,
Dvalin, Berling og Grer, som alle var meget dygtige guldsmede.
Freja mødte dværgene, da hun var ude at gå en tur. Dværgene
var i gang med at lave det meget kunstfærdige smykke
Brisingamin.*

*Freja lovede dværgene alskens guld og sølv for smykket, men
intet ædelt metal kunne få dem til at give hende smykket.
Dog, hvis hun lå med dem én nat hver, kunne smykket blive
hendes.*

*Det gik hun med til, og hun fik smykket.
Med Brisingamin om halsen besad hun dets mystiske egenskaber,
der kunne ændre på balancen mellem mænd og kvinder...*

Kapitel 1

Ditte Freulich sad helt stille. Hendes hænder faldt ned fra rattet, og hovedet røg forover. Langsomt gled foden fra speederen, og den grå Polo sagtnede farten. Først kørte den ligeud, men så drejede vejen og bilen fortsatte tværs over vejbanen. På vej ud i rabatten ramte Poloen et vejtræ. Ditte bankede hovedet ned i rattet, og en svag jamren slap ud af hendes mund.

Denne vinternat var Århus ikke langt væk, og lysene fra Aarhus Universitetshospital kunne skimtes på den anden side af skovbeplantningen.

Langsomt kørte en blålig Saab på svenske nummerplader ind bag ved Poloen. En kvinde trådte forsigtigt ud af bilen, hun var klædt i sort, med hættten trukket op. Hun så sig omkring, og løb så hen til Poloens fordør og åbnede den.

Ditte blødte fra et hul i hovedet, og blodet dryppede langsomt ned over hendes ansigt. Enkelte bloddråber ramte ned på hendes blå skjorte, hvor de blandede sig med pletter af babygylp.

Den sortklædte kvinde tog sin ene handske af, og tjekkede Dittes puls. Pulsene pumpede ganske svagt, men Ditte hang bevidstløs hen over rattet. Kvinden kom med et lavt suk. Hun dukkede sig, da hun så nogle lygter komme imod hende, men hun blev ikke opdaget, og bilen kørte videre. Den sortklædte kvinde så sig

hurtigt omkring med sine isblå øjne - et øjeblik syntes hun, at hun så noget, men rystede så på hovedet.

På en bakke stoppede en sort Mercedes. Hurtigt tog en lyshåret person en natkikkert frem, og rettede den mod Poloen.

Den sortklædte kvinde skyndte sig tilbage til sin bil, tog en lommelygte og slukkede for bilens lys. Hun løb tilbage til Poloen og standsede motoren. Uden at tænde lommelygten, førte hun højre hånd op og tog fat i Dittes nakke og hamrede hendes hoved mod rattet. Den sortklædte kvinde mærkede igen efter Dittes puls, men den var der stadig – om end svag.

”Fuck,” hun tændte for lommelygten, og lyste søgende rundt i bilen. Hun fandt Dittes taske på gulvet foran passagersædet. Hun var nødt til at læne sig ind over Ditte for at åbne tasken, og hun tog Dittes æske med insulin ud. De normalt rolige fingre fumlede med æsken. Den var svær at åbne med handsker på, men hun fik låget af, og tog insulinpennen ud.

Hun drejede dosismarkøren op på max og kiggede på Dittes krop. Hun besluttede sig, og stak nålen ned i Dittes lår, gennem cowboybukserne.

Hun smed insulinpennen ned mellem Dittes ben. Hurtigt stak hun hånden i inderlommen på frakken, tog en konvolut ud og stoppede den i tasken.

Kvinden gik om til passagersædet og åbnede døren. Hun rodede handskerummet igennem og fandt nogle kort over Norge og Sverige, solbriller og noget gammelt tyggegummi. Hun tog hurtigt nøglen ud af tændingen, og gik om til bagagerummet og låste op. Der var flere poser med tomme Cola Light- og ølflasker. Hun tog poserne op og satte dem på jorden. Nedenunder var der en papkasse, som hun åbnede. Hun brugte lommelygten til at lyse ned i kassen med, og tog nogle bøger op. Det gik ikke hurtigt nok, så hun vendte bunden i vejret på kassen, så bøgerne fløj rundt i bagagerummet. Hun rodede lidt rundt i bøgerne, og tog bogen Fornordisk Mytologi op og bladrede i den. I lyset fra lommelygten læste hun i den, og så stak hun den under armen. Der var ikke andet af interesse, så hun satte poserne med flasker tilbage.

Kvinden gik hurtigt om til førersædet og satte bilnøglen i tændingen. Hun løb tilbage til sin bil, og kørte hurtigt fra stedet - uden at opdage, at hun blev overvåget.

Kapitel 2

Isabella Luz hadede økologi. Der var kommet en frelstthed rullende ind over det danske samfund, som hun ikke kunne holde ud. Var der overhovedet ikke nogen, der tænkte på, at mennesker døde af sult hver eneste dag. Økologien gjorde, at der blev produceret mindre mad pr. hektar, og dermed var der endnu flere, der døde af sult.

”For fanden,” mumlede Isabella *hvorfor var hun ikke opmærksom på, at kaffen var varm?* Isabella fandt nogle isterninger i fryseren, smækkede lågen i, og hældte dem i et højt glas med koldt vand, det hjalp.

Hun stillede glasset på køkkenbordet, trak en rød barstol frem og satte sig foroverbøjet. Hendes lange rødblonde hår ramte granitbordpladen, da hun rakte ud efter sine smøger. Isabella elskede duften af kaffe, den fik hende til at tænke på sin barndom i Rio de Janeiro. Den fugtige varme, smagen af frisk kokosmælk og sambarytmen. Det hele kom væltende, når hun lukkede øjnene og sad helt stille.

Hun blev døbt Isabella Luz Møller Pedersen. Et perfekt kompromis mellem sin brasilianske mor og danske far. Den første del af barndommen levede hun i Brasilien, hvor hendes far arbejdede for det brasilianske energiselskab, Petrobras. Da Isabella var 6 år, flyttede de til hendes store fortrydelse til

Danmark, fordi hun skulle gå i en dansk skole. Det var hendes fars beslutning, og selvom hun tryglede om at få lov til at blive i Brasilien, var han stålsat, og beslutningen stod ikke til at ændre. Hun havde tit tænkt på at flytte tilbage til Brasilien, men efter hendes mor blev syg, havde hun ikke villet tage springet.

Inderst inde var Isabella stadig vred over flytningen, hun var sikker på, at noget af hendes sjæl var gået tabt. Da hun blev myndig, valgte hun at slette Møller Pedersen og brugte nu kun navnet Isabella Luz.

Selvom hendes tunge stadig sved, fandt hun lighteren frem og stak en rød Prince i munden. Varmen fra cigareten fik hende til hurtigt at hive den ud og putte en isterning i munden. Det her havde hun ikke tid til, hun sukede dybt og slukkede cigareten under vandhanen.

Isabella hadede den nye rygelov. Hvis der var noget, hun kunne blive ophidset over, så var det den formynderiske danske lovgivning, der fratog folk retten til selv at vælge. Hvis du ikke kan lide lugten af røg, så skrid.

Isabella frøs om sine bare lår, vidste godt at det var blevet vinter, men gad ikke tage bukser på. Hun kløede sig lidt i håret og tænkte på, at hun burde have en hårkur. Et fodbad ville også gøre godt, en manicure, en massage, gud hvor var der mange ting, hun burde gøre for sig selv. Tanken om, at hun i næste uge, når hun havde lavet projektet om succesfulde etniske kvinder

færdigt til ALT for damerne, kunne bruge al den tid hun havde lyst til, på sig selv, fik hende til at smile.

Hun kunne også tage ud at rejse, flybilletter til New York var så billige, at hun blev nødt til at tage af sted. Tanken om at gå tur i Central Park, nyde MoMA, slentre op og ned ad Fifth Avenue, eller gå rundt i the Village og finde en lille lusket kaffebar virkede tillokkende.

Hun tog kaffen med ind til sit skrivebord, og tændte for computeren og den sort-hvide PH lampe. Der lå bøger, papirer og diverse udskrifter ud over det hele. Skrivebordet var det eneste sted i lejligheden, hvor hun måtte rode. Når hun var færdig med projektet, skulle der ryddes op.

Beethovens Skæbnesymfoni gik i gang, Isabella kiggede på mobilen. Hun gad egentlig ikke tage den, men kunne se at det var Christopher, så hun besvarede opkaldet.

”Luz”.

”Har du hørt fra Ditte? Jeg kan ikke finde ud af, hvor hun er. Hun skulle hente Carla her til morgen”. Hans stemme knækkede over. ”Jeg har på fornemmelsen, at den er helt gal.”

Isabella hørte, at han sank.

”Jeg har ikke hørt fra hende siden i fredags.” Isabella prøvede på, ikke at lyde irriteret.

”Jeg har haft Carla sovende de sidste to nætter, det er første gang hun har sovet her. Ditte ville stå tidligt op og hente Carla klokken 8, og nu er den over 8. Jeg skal være i lufthavnen kl. 12.

Du bliver nødt til at hjælpe mig. Jeg ved godt, at du har travlt, men jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre.” Christopher sukkede.

”Har du forsøgt at få fat i hende på mobilen?”

”Ja, hun svarer ikke, det ligner hende slet ikke.”

Carla var Ditte Freulich og Christopher Kingos 6 måneder gamle datter. Ditte havde besluttet at få et barn alene, da hun ikke kunne finde en mand, som hun kunne holde ud at leve sammen med. Christopher mente, at alle børn har ret til en far, og efter en ophedet debat, havde de talt om muligheden for, at han kunne være deltids-far til hendes barn. Christopher var ikke imod, at kvinder fik børn uden mænd, men når kvinderne valgte sæd fra en anonym donorer, fratog de barnet muligheden for, på et senere tidspunkt at lære deres far at kende.

Ditte og Christopher havde været gode venner i mange år, så Christopher var Dittes foretrukne valg som donor. Han havde opgivet tanken om at blive far, men så skete det i en alder af 36 år. Ditte og Christopher havde mødt hinanden på historiestudiet på Aarhus Universitet, hvor også Isabella gik.

De to piger havde hurtigt fundet sammen, og de var udadtil perleveninder. Christopher havde undret sig over, at to så forskellige piger, var blevet så tæt knyttede til hinanden. Det gjorde ham nysgerrig, og samtidig var han tiltrukket af Isabellas frækhed og Dittes stille intellektuelle overlegenhed. Han vidste

ikke, hvordan han skulle komme tæt på dem, men han gjorde et meget klodset forsøg på at score Isabella, hvilket mod forventning endte med en tur i sengen. Det var ikke en god oplevelse, og han følte sig bagefter udnyttet. Da Isabella bagefter røg en smøg, og spurgte, om de ikke bare skulle være venner, fik han fremstammet et ja, selvom han var meget i tvivl.

Han følte hurtigt, at han var det ene hjul på den trehjulede cykel, som han tit havde kaldt deres forhold. Christopher vidste godt, at han og Ditte var de to små hjul, men det affandt han sig med ligesom Ditte, der så op til Isabella, og hendes frembrusende måde at være på.

Christopher havde tit tænkt på, hvad Isabella så i ham og Ditte. Han var ikke sikker, men var kommet til den konklusion, at Isabella vel havde brug for noget stabilitet i sit meget omtumlede liv.

Carla havde boet hos sin mor indtil nu, hvor tiden var kommet til, at Christopher skulle til at have hende en weekend om måneden. Egentlig skulle det have været mere, men Christopher fik arbejde i Kastrup, og Ditte ville ikke flytte fra Århus.

Christopher havde glædet sig usigeligt meget til denne weekend, men den havde godt nok været hård. Han vidste godt, at han ikke ville få sovet særlig meget, men lige nu følte han det, som om han havde været i byen i flere dage uden at have været i seng.

Christopher havde to arbejdsdage tilbage, før han skulle på orlov fra stillingen som pilot hos Thomas Cook Airlines. I første omgang var der to ugers barsel, derefter ti ugers selvbetalt orlov. Ditte skulle skrive sin ph.d. færdig, så det var et godt tidspunkt, han tog over på. Han glædede sig til at få et tættere forhold til sin datter. De havde ikke aftalt, hvor meget hun skulle være hos ham, men de havde aftalt at snakke om det her til morgen.

Isabella var meget irriteret over, at hun var blevet blandet ind i Dittes forsvinden. Ditte sad sikkert begravet i arbejde, og havde glemt alt om tid og sted. Hun vidste, at Ditte var i gang med at skrive sin ph.d. fra Institut for Kønsforskning på Aarhus Universitet. Den handlede om noget med ligestilling i Norden, og at årsagen til, at vi var så langt med ligestilling, skyldtes noget der skete i vikingetiden.

Engang havde Ditte grinet af, at når hun havde fået gennearbejdet teksterne, ville de kunne ændre verdens opfattelse af de nordiske landes ligestilling.

”Vil du ikke gøre mig en stor tjeneste og køre ud forbi hende, jeg har på fornemmelsen, at der er noget galt,” Christopher sukkede.

”Jeg har ikke tid, men skal nok.”

”Tak. Ring så snart du ved noget.” Christopher løftede blikket og kiggede ud over søerne, mens han tænkte på, at han ikke kunne leve med, hvis der skete Carla noget.

”Ja, ja.” Isabella smed røret på. ”Pis.” Hun gik ud på badeværelset, åbnede det gamle medicinskab og fandt sin eyeliner. Hun ville ikke gå udenfor uden make-up på.

På vej ud for at finde frakken, tænkte Isabella, at det her var det sidste, hun havde tid til i dag. Hun skulle være færdig med de sidste portrætter. Hun synes, at de var spændende at lave, men når hun ikke fik tid til at gøre dem færdige, så blev hun irriteret på dem. Irriteret over, at det tog så meget længere tid, end hun havde planlagt. Mon der var nogen af læserne der vidste, at et dobbeltsidet portræt i ALT for damerne nogle gange tog hende fire arbejdsdage at gøre færdigt? En dag med forberedelse, en dag med interview og renskrivning af noter. To dage med første gennemskrivning, så lagde hun det fra sig, og så lavede hun anden gennemskrivning. Endelig var der altid rettelserne fra redaktøren.

Hun kunne heller ikke fordrage at aflevere noget, som hun ikke selv følte var færdigt. Som skribent kunne man selvfølgelig aldrig være helt sikker på, at det var det rigtige, man skrev, men så tæt på som muligt, det var vigtigt. Det gjaldt om at tænde på det, man skrev, ellers kunne læseren fornemme det i artiklen, eller det var, hvad Isabella bildte sig selv ind.

Isabella havde ikke glemt, da hun havde været ansat på først Jyllands Postens, derefter New York Times' forbrugeredaktion, der gik hun sur i at skulle skrive tests og anmeldelser af

babymad, fisk, spaghetti og alt muligt andet ligeegyldigt. Efter fire år havde hun fået nok, og havde nu i de sidste tre år levet som freelancer. Det var ikke så sikkert rent økonomisk, men så meget mere tilfredsstillende på det personlige plan. Hun kunne sige nej til de opgaver, hun ikke ville have, og selv komme med pitches til redaktørerne på de historier, der tændte hende. Den seneste serie portrætter af succesfulde etniske kvinder havde fået megen positiv omtale.

Christopher kiggede på mobilen, efter han havde lagt på. Han kunne godt mærke på Luz, at han ringede ubelejligt. Hun var sikkert lige ved at gøre et skriveprojekt færdigt. Hun var god til at skrive, men ikke særlig god til at skjule, hvis der var noget, som hun ikke brød sig om.

Isabella skulle nok finde ud af, hvad der var sket, det var det gode ved hende. Hvis hun fik en opgave, så fik hun den løst. På en eller anden måde fik det Christopher til at slappe af, men følelsen af, at der var sket noget, som ingen af dem kunne gøre noget ved, ville ikke forlade ham.

Han kørte fingrene igennem det tjavsede lyse hår og gik ind for at kigge til Carla.

Isabella skyndte sig ud ad døren med bevidstheden om, at det var tirsdag. Ordet tirsdag havde fået en dejlig klang. Hun fik nærmest gåsehud ved tanken om det, der skulle ske.

Politibetjent Bent Hansen fik hurtigt overblik over situationen, da han kunne se bilerne, der holdt i vejkanten. Han genkendte sin gamle kollega Poul, der vinkede ham ind bag en Polo, der holdt i grøften.

”Nå Poul, du kan ikke holde fingrene for dig selv?” Bent gik grinende derhen.

”Nej, det ser ikke sådan ud.”

”Og hun er død?” Bent kløede sig i sit sparsomme grå hår.

”Ja, jeg har tjekket pulsen, hun har været død længe. Lægen er på vej”.

”Tak.” Bent Hansen tog langsomt et par handsker på og åbnede bildøren. Kvinden var død, han behøvede egentlig ikke at undersøge hende, men tog alligevel fat i hende og kunne godt mærke, at dødsstivheden havde sat ind. Hun sad i en lyseblå skjorte, cowboybukser og tennisko. Bent Hansen så hurtigt insulinsprøjten, som lå mellem hendes ben, han tog den op og lagde den i en gennemsigtig plasticpose. Han undrede sig ikke over, at der var en sprøjte, men det var da mærkeligt, at hun ikke havde nogen jakke på, det var trods alt december. På passagersædet var der en rem fra en lædertaske, han tog fat i remmen og trak tasken op. Han åbnede den og kastede et hurtigt blik i den. Der var ingen overraskelser i tasken; pung, læbepomade, lommelærklæder, en lille parfume, nøgler og tyggegummi. Det, der sprang i øjnene, var en konvolut og en

æske til insulin. Han kendte desværre insulinæsken alt for godt, da hans datter led af sukkersyge.

Bent Hansen tog forsigtigt konvolutten op. Der stod:

Til rette vedkommende

Konvolutten var ikke lukket med lim, så han åbnede den forsigtigt.

Undskyld, jeg kan ikke mere.

Sig til Carla, at det ikke er hendes skyld.

Ditte

Brevet var skrevet på computer, uden underskrift. Bent Hansen lagde brevet tilbage i konvolutten og lagde det hele i en gennemsigtig plastpose. Han kiggede hurtigt rundt i bilen, og kunne ikke finde mere af interesse.

”Det ligner et selvmord.” Han vendte sig om mod Poul.

”Ja, det ser sådan ud. Jeg tror ikke, vidnet har set noget. Hun kom cyklende med sin datter, og det var faktisk datteren, der så kvinden i bilen. Jeg har hendes oplysninger.” Poul rakte sedlen til Bent.

”Tak, nå der er de.” Poul nikkede i retning af ambulancen, der langsomt nærmede sig.

Bent sagde hej til falckredderen og nikkede til lægen, der steg ud af ambulancen.

”Hej. Fik at vide, det bare var en afhentning?” Redderen gik hen mod Bent.

”Ja, der er desværre ikke noget at komme efter”.

”Ok.” Redderen gik rundt om Poloen for at se, om der var kollisionsskader, men det var der ikke.

”Tyder på en eneulykke”. Bent nikkede til Poul, der forlod stedet.

”Ja”, redderen gik over til lægen, der var ved at tjekke, om Ditte havde en puls. ”Der er ikke mere at gøre”, sagde lægen, og gik tilbage til ambulancen.

Isabella gik stille og roligt, hendes hår blafrede i vinden, hun havde glemt at tage en elastik med, så hun samlede håret indenfor rullekraven. Det var irriterende at skulle køre bil med løst hår, det forhindrede udsynet.

Hun gik egentlig og var irriteret over, at hun var blevet afbrudt i sit arbejde. Hendes coach havde sagt, at hun burde sige ”pyt” i denne slags situationer, men det nægtede hun, selvom coachen nok havde ret. Hun betalte ham jo for at prøve på at gøre hende mere socialt labil. Coachen havde sagt: ”Det er vigtigt at

springe over de små ubetydelige ting i livet, og koncentrere sig om de ting, der virkelig betyder noget. Det gør hverdagen mere positiv, og på længere sigt er det et forsvar mod blodpropper og forhøjet blodtryk.” Han var en idiot. Isabella fik hurtigt fat i cigaretterne og tændte én i stedet for at sige ”pyt”.

Hun skulle lidt ned ad Skovvejen for at hente bilen. En sølvgrå Mazda MX-5, hun elskede den bil.

Da hun kom hjem i går aftes, var der igen ingen ledige parkeringspladser tæt på hendes bygning. Hun burde få en garage til bilen, men havde aldrig fundet én i nærheden, og så havde hun ikke gjort mere ved det.

Isabella kørte hurtigt op ad Trøjborgvej, forbi Nordre Kirkegaard. Et fedt sted, hvor fred og ro fyldte sindet, når hun gik tur derinde. Døden var selvfølgelig tæt på, og det virkede på den ene måde skræmmende, men også meget fascinerende at tænke på. Hun kunne godt lide at røre ved de kolde gravsten, læse ordene og tænke på de personer, der lå der. Isabella havde længe overvejet, hvordan hun kunne bruge sin passion for kirkegården i sit arbejde. Hendes passion for kirkegårde opstod, da hun boede i Brasilien, da døden bliver ”fejret” på en helt anden måde end i Danmark. Især de farverige begravelsesoptog var fascinerende, når man så sammenlignede med de kolde danske begravelser.

Derfor puslede hun med tanken om at lave et portræt af et stykke kirkegård. Hendes idé gik ud på, at hun skulle ramme en firkant ind på et kort over kirkegården, 5 gange 5 gravsteder. Det ville give 25 gravsteder, som hun kunne undersøge til bunds, og finde historier om de mennesker, der lå begravet der. I stedet for altid at lave portrætter af nulevende, ville det være en anderledes vinkel på en portrætserie. Hun havde nævnt det for flere redaktører, men ingen havde endnu bidt på. Det skulle nok komme, hun skulle måske lave den som en reportage, der sammenlignede de to forskellige kulturer.

På vej hen mod Dittes lejlighed, kunne hun se røg i det fjerne, og lydene fra udrykningskøretøjer begyndte også at fylde hendes ører. Da hun drejede ind ved Vestervang, kunne hun se flere brandbiler. Der stod en kødrand af mennesker, der kiggede op på bygningen, hvor røg og orange flammer stod ud af Dittes vinduer.

Kapitel 3

Gabriel Elias Jensen elskede sine cigaretter. De var der altid, når han havde brug for noget til at dulme nerverne. De gav ham det kick, han ellers ikke fik.

Den sorte Mercedes var hurtigt ude på motorvejen, og der var ikke langt til frakørslen ved Hedensted. Der gik alle mulige tanker igennem hovedet på Gabriel, men han vidste, at han blev nødt til at møde op, som aftalt med Johannes.

Da han drejede fra motorvejen, kom han til at hoste og måtte skodde cigarettens, for at kunne koncentrere sig om vejen. Fra afkørslen gik der ikke mange minutter, så kørte han fra hovedvejen og fulgte nogle grusveje, der ledte ham ned til en velholdt ældre gård med stråtag.

Straks, da han drejede ind på gårdspladsen, blev døren til stuehuset åbnet, og en ældre mand med et viltet gråt hår kom ud.

”Nå, Gabriel”, sagde den ældre mand og åbnede bildøren.

”Det gik ikke helt efter planen, men...,” prøvede Gabriel, men hans stemme knækkede over, og han blev siddende i bilen.

”Du må aldrig tvivle på Guds arbejde. Husk på, at syndens løn er død.”

”Ja, Herre,” Gabriel nikkede. Hvor er det dejligt at høre Guds ord, tænkte han. Gabriel blev helt rolig og steg ud af bilen. Syndens løn er død, det er så rigtigt, og hun var en synder, der ikke ønskede at høre Guds ord. Men det var jo ikke mig, der havde gjort Guds arbejde, tænkte Gabriel og sank klumpen i halsen.

”De kom først,” mumlede Gabriel og kiggede ned i gruset.

”Kom først? Hvad er det, du siger?” Johannes kiggede indtrængende på ham.

”Ja de kom til hende først. Jeg nåede det ikke, men jeg holdt øje med, hvad der foregik, og de lagde en konvolut. Så vi får ikke noget ud af det. Hun er død, så...,” Gabriel trak på skuldrene.

Den ældre mand stod et øjeblik og skulede lidt til den ene side.

”Gabriel. Jeg har en anden opgave til dig.” Johannes gik hen imod huset. ”Kom nu.” Han vendte sig om mod Gabriel.

Pludselig frøs Gabriel i den mørke jakke. Han vidste ikke, hvad han skulle sige, egentlig ønskede han sig langt væk, mens han prøvede på at nikke.

”Du må ikke vise medlidenhed med den, der aflægger falsk vidnesbyrd. I den slags sager kræver loven liv for liv, øje for øje.”

”Ja, Herre”. Gabriel nikkede, han vidste godt, hvad Johannes mente, og skyndte sig ud af bilen og gik efter ham.

Inde i huset var der helt stille. Johannes gik langsomt ned ad trappen til kælderen, og Gabriel fulgte tavst efter. Johannes tog et stykke papir fra sit skrivebord.

”Dette er din nye opgave.” Han rakte det til Gabriel.

”Tak, Herre.” Gabriel prøvede på at smile.

Johannes trådte helt hen til Gabriel og hviskede ham noget i øret, som fik Gabriel til at spærre øjnene op. ”Men Herre, der bor da andre.”

”Derfor siger Gud Herren: Min vrede og harme skal vælde frem mod dette sted, mod mennesker og dyr, mod markens træer og jordens frugt; den skal brænde og ikke slukkes.” Gabriel nikkede, det var altid en lise at høre Guds ord, med Guds ord kan man aldrig tage fejl.

”Ja, Herre.” Han tog papiret, som Johannes gav ham, og gik over mod døren. Han gik målbevidst over til laden, åbnede døren der knirkede, og gik hen i hjørnet, hvor der stod flere metalbeholdere. Han løftede et par stykker, de var tomme, men fandt så to fyldte, som han tog med ud til bilen. Hurtigt fik han de to dunke ned i bagagerummet.

Da han sad i bilen, kiggede han på papiret, tastede så adressen ind på GPS'en, og tændte en smøg. Gabriel vidste, at han skulle fokusere på at tjene Gud, og lade alle andre tanker fare.

Gabriel drejede den sorte Mercedes ud på motorvejen, og kørte i retning mod Århus. Han, Gabriel Elias Jensen, var på vej til at

udføre Guds arbejde, han smilede ved tanken. Fandtes der noget mere givende i livet, end det?

Han rystede lidt på hovedet, skruede lidt på radioen, og fandt heldigvis hurtigt den kristne radio.

Gabriel drejede langsomt ind på parkeringspladsen foran Vestervang. Han kunne se, at der var brandbiler foran opgangen, så han parkerede lidt væk. Han kiggede op og talte sig ved hjælp af vinduerne frem til lejligheden, det var desværre hendes lejlighed, der havde været brand i. Igen kom han for sent.

I det samme kom en lille sportsvogn ind på parkeringspladsen, i den sad en yngre kvinde med rød-blondt hår. Hun kiggede op mod bygningen, mens hun bremsede bilen midt på parkeringspladsen, uden at tage hensyn til de biler, hun spærrede for. Hun smækkede døren og skyndte sig hen til brandmændene. Hun virker oprevet, hun kender sikkert synderen, tænkte Gabriel. Hurtigt fik han skrevet bilens nummer ned, og greb så mobilen for at få nye instrukser.

”Hvad foregår der?” Isabella greb fat i den første brandmand, hun så.

”Øh, det er vist ret svært at se. En brand, brandmænd, brandbiler.” Han pegede rundt og rev Isabellas hånd af sin jakke. Han vendte sig langsomt om.

”Det ser ud til at være hos Ditte Freulich?” Isabella greb fat i hans jakke igen. ”Det er min veninde.”

Han vendte sig og sukkede. ”Der er ikke nogen i lejligheden, men den er udbrændt.” Han tog fat i Isabellas hånd igen.

”Heldigvis var der ingen i lejligheden,” han trak på smilebåndet. Ditte slap brandmandens arm, og bed sig selv i overlæben, mens hun fiskede mobilen op.

”Christopher, Dittes lejlighed er udbrændt, men hun var der ikke.”

”Hvad?” *Hvad foregår der, det her er et mareridt*, tænkte han.

”Men hvad så?”

”Aner det ikke, måske er hun...” Isabella vidste ikke, hvad hun skulle sige. ”Hun kan være taget et sted hen for at skrive på sin ph.d.?”

”Nej. Hun ville da ikke bare efterlade Carla hos mig, uden et ord.” Christopher blev nødt til at sætte sig ned, tankerne fór rundt i hovedet på ham, *hvad nu hvis...? Nej, der må ikke være sket noget med Ditte.*

”Du må prøve at tage fat i politiet, de må vide det, hvis hun er blevet fundet.” Isabella skulle til at sige farvel.

”Fundet?”

”Ja, fundet, vi ved jo ikke, hvad der er sket, så det kan jo være alt muligt. Lad nu være med at tro det værste.”

”Du skal flytte din bil.” Brandmanden var tilbage, han var ved at gelejde en stor brandbil ud igennem menneskemængden og de parkerede biler.

”Jeg smutter. Jeg er ved at blive kørt ned af en brandbil.”

Isabella startede bilen og kørte lidt væk.

”Vent, hvad skal jeg gøre?” Christopher var rådvild.

”Du skal ringe til politiet og høre, om de ved noget. Du kan vist ringe 114. Jeg bliver nødt til at smutte, Christopher, jeg har en deadline.” Isabella tændte en Prince, og rullede vinduet ned.

”Men...” Christopher sukke. *Ring til politiet, men der kan da ikke være sket Ditte noget*, Christopher sad og kiggede ud i luften.

”Christopher, det er ikke så svært. Ring til politiet. Hvis de ikke har noget, så prøv at ringe til hospitalerne. Det kan jo være, hun har været ude for en banal ulykke, og ikke har været i stand til at ringe.”

”Ja ok, tak.”

”Men Herre...”.

”Ikke noget men, du er Guds tjener. Husk, at ingen tør dømme Guds tjener! Det er Gud, du skal stå til regnskab overfor, og ingen andre. Lad Gud afgøre, om du handler ret eller forkert. Og Gud vil hjælpe dig til at gøre det rette.”

”Ja, Herre.”

"Husk på, at hvis Gud mener, at du gør noget forkert, tror du så ikke at han ville forhindre dig i at gøre det?"

"Jo."

"Ved du hvad der ville ske, hvis du ikke fulgte Guds ord?"

"Ja, måske." Gabriels stemme rystede. "Nej, Herre."

"Så tænk på Lots hustru. Da hun gik i hælene på Lot, vendte hun sig om og så tilbage. Da stivnede hun, og blev til en saltstøtte."

Den ældre mand lod ordene hænge i luften.

"Jo, Herre, en saltstøtte." Gabriel nikkede.

"Du sagde noget om en bil. Der var en, der kendte synderen?"

"Ja, Herre. Jeg har nummeret her." Gabriel rodede i lommen.

"Det er YZ 32 666."

"Det er noteret, er hun der stadig?"

"Ja."

"Godt, din nye opgave er at følge efter hende, uden at blive opdaget. Når Gud så har brug for dig til at gå videre, skal jeg nok lade dig det vide."

"Ja, Herre."

Gabriel, der holdt øje med den lille sportsvogn, kørte lidt tættere på det sted, hvor Isabella havde parkeret. Han kunne se, at hun talte i telefon, men var ikke tæt nok på til at høre, hvad der blev sagt, selv om hun havde vinduet åbent. Da han så, hvordan hun pustede cigaretrøgen ud ad vinduet, tændte han også en smøg, og tænkte på, at den her opgave kunne blive interessant.

Kapitel 4

Christopher Kingo elskede sit job som pilot. Det var fedt at have fri, når andre skulle på arbejde. Han kunne ikke drømme om at få et 8-16 job.

Christopher fandt sin bærbare pc frem, og slog op på Krak, for at finde nummeret til Østjyllands Politi. *Det er så irriterende, at man ikke bare kan ringe 114, og så blive stillet om*, tænkte han og fandt hurtigt frem til nummeret.

”Østjyllands Politi”.

”Jah, jeg ved ikke helt hvordan... øh, jeg vil høre, om I har nogle oplysninger om Ditte Freulich? Hun er forsvundet,” Christopher nærmest hviskede ind i mobilen.

”Du bliver nødt til at tale lidt højere, jeg kan ikke høre, hvad du siger,” sagde betjenten.

”Jeg ringer om Ditte Freulich, hun er forsvundet.” Christopher prøvede at lyde helt rolig.

”Hvad er din relation til personen?”

”Øh, jeg er far til hendes barn, men vi bor ikke sammen.”
Hvorfor skal han vide det? tænkte Christopher.

”Så kan jeg ikke give dig oplysninger.” Betjenten sukkede.

”Men hun har været forsvundet siden i morges. Hun skulle komme og hente Carla, det er vores datter. Jeg har lige hørt, at hendes lejlighed er brændt,” Christopher talte hurtigt.

”Hvad mener du?”

”Hendes lejlighed, Vestervang 41, 4 th., er brændt. Men ifølge brandvæsnet var lejligheden tom,” svarede Christopher.

”Jeg har hørt om branden, men må ikke give dig oplysninger, når du ikke er nærmeste familie. Hvis der er sket en ulykke, så bliver kun den nærmeste familie underrettet, og det er dem, du må henvende dig til.”

”En ulykke? Hvad for en ulykke? Hvad mener du?” Christopher sank en klump.

”Det var hypotetisk. Hvis der er sket noget, og vi har oplysningerne, så underretter vi kun nærmeste pårørende.”

”Men...”

”Jeg kan ikke sige mere, og der står mange i kø på linjen, så jeg bliver nødt til at lægge på.

”Men hvem er nærmeste familie?” *Han ved noget, jeg kan mærke det. Han ved noget, som han ikke vil fortælle,* tænkte Christopher.

”Det er ægtefælle, forældre eller søskende. Når du ikke er nogen af delene, kan jeg desværre ikke hjælpe dig.”

”Hvad nu, hvis hun ikke har nogen ægtefælle, og hendes far er død?”

”Hvad med hendes mor eller søskende?” Betjenten sukede igen.

”Ja det må jeg prøve.” Christopher vidste ikke, hvor Dittes søskende boede, men han havde vist et gammelt nummer til hendes mor, der boede i Sverige. Ditte havde ikke talt med hende i mange år, vist ikke siden hendes far døde i 1994, hvor moderen flyttede tilbage til Sverige.

”Hvis du er bange for, at der er sket en ulykke, og hun er indbragt på et hospital, kan du jo prøve at ringe til dem. Jeg er ked af, at jeg ikke kan hjælpe dig, jeg forstår godt din frustration, men jeg bliver nødt til at følge reglerne, det håber jeg du forstår. Hav en god dag.”

”Tak.” Christopher nåede ikke at sige farvel, før betjenten havde lagt på.

Christopher ringede til Aarhus Universitetshospital i Skejby, men der var heller ikke nogen hjælp at hente, de havde ikke Ditte indlagt. Han kiggede på klokken, den var over ti, så han lagde sig ned på gulvet og begyndte. Han strakte armene op.

”En,” ned igen, op, ”to,” ned igen, op, ”tre,” ned igen, op. Christopher blev ved, først gik det hurtigt, derefter langsommere og langsommere. ”Fyrre,” han lagde sig fladt ned på gulvet. *Fedt, jeg vil ikke have tævepatter*, tænkte han.

Den næste morgen vågnede Christopher med et sæt. Han kiggede på uret, den var ti minutter over seks. *Hvad med Carla?* Han sprang ud af sengen og løb ind på hendes værelse. Hun lå lige så stille og kiggede op på ham med sine store blå øjne.

”Hej, min skat.” Christopher tog hende forsigtigt op og gik ind i stuen, hvor han måtte flytte nogle aviser for at komme til at sidde i sofaen.

”Jeg bliver vist også nødt til at melde mig syg i dag, ikke skat?” Han smilede til Carla og kyssede hende let på panden. Han holdt hende på armen, mens han gik ud for at finde noget mad til hende. *Hvor er det forfærdeligt, det hele, og du ved ikke, at din mor er forsvundet*, tænkte Christopher. Han kunne ikke gøre for det, men mens han gik, løb tårerne ned ad kinderne, han sagde ikke noget, og det virkede ikke, som om Carla registrerede hans sindsstemning. Christopher vidste, at spædbørns hørelse var meget veludviklet. Det var derfor vigtigt ikke at græde højlydt, da Carla bare ville blive ked af det.

”Hvad skal jeg dog gøre...” mumlede han og stod stille et øjeblik.

Christopher satte sig på en køkkenstol. Han kunne ikke samle tankerne. Carla begyndte at pludre, og så kunne han ikke lade være med at smile. *Det må ikke gå ud over Carla, det her, jeg bliver nødt til at tage mig sammen*, tænkte han. Christopher rejste sig langsomt og begyndte at varme en flaske til Carla. Da Carla havde fået mad, fik han hende lagt ned i barnevognen, pakkede hende godt ind, og så var det på tide at komme ud på en tur rundt om søerne. Det var faktisk første gang, at han skulle gå en tur med sin datter alene. Han kiggede ned i barnevognen og så, hvordan hun lå og kiggede på ham, hun var godt tilpas,

og så snart hjulene begyndte at dreje rundt, begyndte hendes øjne langsomt at lukke sig.

*Det burde ikke have været på den her måde, han stoppede op og kiggede ud over de rolige søer, hvor der var dannet mange plader af is. Vinden var kold, men han lod som ingenting, og gik videre. Der var ikke mange ude at gå tur, nogle enkelte løb, men ellers var der roligt, og de havde næsten stien for sig selv. *Hvad gør jeg?**

Christopher vidste godt, hvad han skulle, men han havde ikke lyst til det; han blev nødt til at ringe til Birgitta, Dittes mor.

Da han kom hjem med Carla, sov hun så sødt, at han valgte at tage hende med op i liften. Han stillede den i sofaen og åbnede, så hun ikke fik det for varmt, og gik så over for at ringe. Han glemte helt, at han havde både støvler og jakke på endnu. Han trykkede nummeret til Sverige, hans fingre ville ikke rigtig lystre, da de var røde og kolde. Det var flere år siden, han havde talt med Dittes mor, så han vidste, at det ville blive mærkeligt.

”Birgitta.”

”Hej, det er Christopher.”

”Christopher?” Der blev stille i røret.

”Ja, Christopher. Jeg er far til dit barnebarn.” Han overvejede, om hun bare lod, som om hun ikke vidste, hvem han var.

”Nåå, den Christopher. Hvad vil du?” sagde Birgitta med undren i stemmen.

Godt nok er det første gang, jeg ringer, men hun behøver da ikke at lyde, som om hun er bedøvende ligeglad. ”Jeg ringer, fordi jeg tror, der er sket en ulykke.”

”Med Carla?”

”Nej, med Ditte.” Han vidste, at det ville blive svært, og trak vejret dybt ned i mellemgulvet.

”Er hun død?” Birgittas stemme lød bestemt.

”Nej, hun er forsvundet, og hendes lejlighed er brændt.”

Hvordan kan hun spørge, om hendes eget barn er dødt?

”Jeg bad hende holde sig fra det, men hun ville ikke lytte.”

”Holde sig fra hvad?” *Hvad snakker hun om?*

”Nu skal du ikke også begynde.”

”Men, din datter er forsvundet, Birgitta.” *Hun bliver da nødt til at fortælle mig, hvad det er, der foregår.* Der var helt stille i røret.

”Ja, jeg vidste, det ville ske.” Birgitta tog en dyb indånding.

”Hvad ville ske?” *Hun bliver nødt til at sige noget mere. I bund og grund kan jeg ikke fordrage hende efter den gang med Ditte, men hun bliver da nødt til at sige noget mere,* tænkte

Christopher. Efter Dittes fars død, var hendes mor rejst tilbage til Sverige. Ditte havde altid været sin fars pige, og da Ditte stillede spørgsmål til de økonomiske dispositioner, som hendes mor lavede, så stoppede moderen al kontakt med Ditte.

Christopher gentog: "Hvad ville ske?"

"At hun ville dø, jeg bad hende holde sig væk."

"Hun er ikke død." *Hun kan da ikke bare sige, at Ditte er død. Ditte er ikke død, det kan hun ikke være. Vi har jo Carla.*

"Jo, bare vent. De finder hende død."

Pludselig blev der smidt på, og den insisterende dytten trængte sig på. *Hvordan kan hun bare lægge røret på?* Christopher lagde sin mobil i lommen. Hans bange anelser var ved at blive til virkelighed, *hvordan kunne Birgitta vide, at Ditte var død? Hvad var det, Ditte skulle holde sig fra?* Christopher havde lyst til at ringe til Isabella, men lod være, da Carla i det samme begyndte at græde. Han tog hurtigt jakken af, og gik hen og tog hende op af liften. Christopher holdt hende tæt ind til sig, mens tårerne trillede ned ad hans kinder. Langsomt begyndte han at nynne for Carla, mens han prøvede at trække vejret stille og roligt. Der gik ikke lang tid, så faldt hun til ro.

Han drak et glas Cola, og hans øjne begyndte at blive våde, så han kneb øjenbrynene sammen. Det var et gammelt indianertrick, han havde lært, så tårerne blev i øjnene. Han gik langsomt hen til vinduet og kiggede ud over søerne, det sneede, og der kom mere og mere is. Isen var ikke sikker nok til at gå på, men hvis den her kulde blev ved, så kunne det ikke vare længe. *Det var ikke sådan, jeg havde drømt, at vores første weekend sammen skulle forløbe,* tænkte han, og gik ind og satte sig ved

Carla. Hun kiggede på ham med de store øjne, og gav nogle spjæt.

”Du skal vist have en ren ble,” han bøjede hovedet og lugtede til hendes ble.

Resten af formiddagen gik med praktiske gøremål. Han tog Carla med ud for at købe ind, hun lå i sin barnevogn, og en følelse af stolthed kom op i ham, når han gik forbi yngre kvinder, der beundrede den dejlige baby.

Da de kom hjem, fik Carla en flaske, og han fik støvsuget og gjort badeværelset rent. Om eftermiddagen var der tid til at sidde ved siden af Carla og synge. Christopher kunne ikke særlig mange børnesange, men sangen *Der sad to katte på et bord*, var en af hans favoritter, så den sang han flere gange. Han havde nemmere ved at glemme al balladen om Ditte, så længe han var aktiv.

Da det blev aften, og Carla sov, sad han foran fjernsynet, og så begyndte tankerne igen. *Hvordan kan jeg være alenefar?* Christopher fik tårer i øjnene igen, *så bliver jeg nødt til at opgive mit job, hvad skal jeg dog gøre? Jamen hun er jo ikke død, lad nu være med at tage sorgerne på forskud*, han sad og så en dokumentarudsendelse på DR2. Christopher kunne godt se, at billedet skiftede, og der var nogen der sagde noget, men han hørte det ikke.

Pludselig fik han øje på uret på DVD'en, og så at klokken var over 22. *Jamen så er det jo tid*, tænkte han og sukkede. Han spændte cowboybukserne op, tog dem af og stillede sig på alle fire på gulvet, sukkede igen, og begyndte så at tage armbøjninger. De første 10 gik hurtigt, men så begyndte det at gå langsommere og langsommere, "38, 39, 40". Han faldt sammen på gulvet. På et tidspunkt havde han læst i Mens Health, at hvis man ikke kan tage 40 armbøjninger, så er man i dårlig form. Det var ikke så vigtigt for Christopher at være i god form, men mere det, at han var godt på vej mod de 40, han ønskede ikke at være fyrre, fed og færdig. Med årene havde han fået en tendens til lidt for meget fedt på brystkassen, hvis han ikke tog armbøjninger. Han syntes, at mænd, der havde tævepatter, så latterlige ud.

Det ringede på døren. Christopher havde ikke lukket nogen ind via dørtelefonen, så det gav et gib i ham. *Hvad nu, hvis det er politiet? Det må det bare ikke være, det kan jeg ikke bære. Lad det ikke være politiet*, tænkte Christopher.

Han kiggede gennem dørspionen og så, at der stod en ældre svedende mand med hente-hår, som ihærdigt prøvede at se igennem dørspionen udefra. *Det kan ikke være politiet*, tænkte Christopher lettet, og åbnede langsomt døren.

”Hvad kan jeg hjælpe med?” Christopher kiggede med store øjne på sveden, der løb ned ad den ældre mands ansigt.

Manden prøvede at tørre sveden væk med sit ærme.

”Er du Christopher William Kingo?” Han åbnede en lædermappe, og kiggede undersøgende på Christopher med små griseøjne.

”Ja.” Christopher nikkede.

”Har du noget legitimation? Jeg har noget til dig.” Manden rakte hånden frem.

Vinteren 2013

Cecilies brystvorter strittede i kulden, men hun tænkte ikke over det. Hun stod helt stille, med lukkede øjne, og ventede. Hun var kun iført et løst skørt, havde løsthængende lyst hår og ingen make-up på. Hun mærkede kulden krybe op gennem hendes bare fødder, og hun vidste, at hun snart ville begynde at ryste, men lod som ingenting. Pludselig mærkede hun en sveddråbe, der langsomt løb ned ad undersiden på hendes højre arm, hun åbnede øjnene, som for at se, om der var nogen der havde lagt mærke til det. Hvordan kunne hun svede, når det var så koldt? Det var kun hende selv, der kunne mærke sveddråben, så hun lukkede øjnene igen og ventede.

Der var ingen der rørte sig, og ingen der talte. Kvinderne stod i en stor rundkreds om hende og ventede. Deres hoveder var rettet mod gulvet, og deres hår var dækket af hvide kapper. Det eneste, der bevægede sig, var skyggerne fra de store hvide lys, der hang på væggene af rå kampesten. Rummet havde ingen vinduer, men der var en dør i den ene ende, og en dobbeltdør ud for hende. Hun var kommet ind ad den enkelte dør, efter at hun havde klædt om. Cecilie vidste ikke, hvor dobbeltdøren førte hen, men det virkede, som om alle kvinderne holdt øje med den. Rummet føltes meget mørkt, og på en måde uhyggeligt. Cecilie vidste, at hendes mor stod et sted i

rundkredsen, men hun havde ikke kunnet få øje på hende, da hun blev ført ind.

Foran Cecilie var der et bord med en mørk dug på. Hun kunne ikke rigtig se, hvad der var på bordet, men der stod to store lystager, hvor lysene ikke var tændt. Desuden kunne hun se en udstoppet fugl, og så lå der noget skinnende på bordet - det lignede en stor ring. Midt på bordet var der en stor bog, indbundet i brunt læder.

En time tidligere var Cecilie roligt gået ud af sin lejlighed i Gøteborg, og var fulgt efter to unge kvinder, den ene lys, den anden mørk. Cecilie havde været iført et par Diesel cowboybukser, hvid T-shirt og en sort Björkvin hættetrøje. Hendes elskede hvide G-Star frakke med de mange lynlåse havde hun også taget på. Da hun lukkede døren, var hun lige ved at glemme at låse efter sig, fordi hun tænkte på, at det der skulle til at ske, ville forandre hendes liv. Da Cecilie havde åbnet døren, havde den lyse kvinde kun sagt hendes navn "Cecilie Sätterström?", mens den mørke kun havde nikked til hende. Cecilie havde sagt "ja", og var begyndt at tage tennisko og overtøj på. Hun vidste ikke, hvordan hun havde forestillet sig, at de to kvinder skulle se ud, men at det var to kvinder, ikke meget ældre end hende selv, havde hun ikke forestillet sig. De gik alle 3 roligt ned til den blå Saab, der var parkeret ulovligt på fortovet udenfor ejendommen, hvor hun boede.

Den lyse kvinde med de isblå øjne og det lille smil, var klædt helt i hvidt. Hun gik roligt hen til fordøren og satte sig ind. Den mørke havde åbnet bagdøren, og hun nikkede i retning af bagsædet. Cecilie satte sig ind. Den mørke kvinde, der havde knold i nakken og store brune øjne, gik rundt om bilen og satte sig ind på bagsædet ved siden af Cecilie.

Da de var kommet ind i bilen, fik hun et sort stykke stof for øjnene, og den mørke kvinde strammede det godt til. De kørte i cirka 40 minutter, Cecilie havde set på klokken, da det ringede på døren, og hvis hun anstrengte sig, kunne hun se ned under det sorte stykke stof og skimte sit ur. Hun vidste ikke, hvor de var henne, men da de kom ud af bilen, knirkede sneen under hendes fødder, og der var ikke meget lys, så hun vidste, at de var kørt væk fra Gøteborg. Hun blev ført hen ad nogle fliser, der føltes glatte. Hun hørte en dør blive åbnet, og da den blev lukket bag hende, blev det sorte stykke stof fjernet fra hendes øjne.

De var i et lille rum med 2 hvide bænke, én i hver side af rummet. Det var koldt, selvom Cecilie havde frakken på.

”Tag tøjet af.” Den mørkhårede nikkede til hende, mens den lyshårede kom hen og gav hende skørtet, der havde ligget på bænken.

Da de kom ind i det store mørke rum, havde Cecilie set et stort maleri på venstre væg. Det forestillede 6 kvindelige krigere med

skjolde og spyd. Bag dem stod en kvindelig kriger i en lille vogn, trukket af 2 store katte, det kunne kun være Freja, tænkte Cecilie. Freja var ledsaget af 2 ravne. Der var også 2 store bjørne, eller mennesker i bjørnedragter, ude i siden af maleriet. I alt var der 9 mennesker, og der var malet et solsymbol over hovedet på hver af dem.

Nu stod Cecilie så i midten, med alle kvinderne rundt om sig. Hun syntes, at tiden blev lang, men pludselig gik de 2 kvinder hen til den store dobbeltdør. De ventede et øjeblik, og åbnede så dørens 2 sider i takt. Med det samme blev Cecilie blændet, da dobbeltdøren åbnede op til et lyshav. Hun kunne skimte en skikkelse der kom mod hende, men hun kunne ikke se, hvem det var. Det skarpe lys blev reflekteret i en stor kniv, som kvinden gik med i hånden. De andre kvinder begyndte at synge, Cecilie kunne ikke forstå, hvad de sang, det var som om de sang på svensk, men ikke alligevel rigtig. Hun hørte ordet Freja flere gange, men ellers kunne hun ikke forstå noget.

Mens sangen strømmede mod hende, så hun pludselig, at det var hendes mor, der stod overfor hende. Det kom som et chok, hvorfor havde hendes mor ikke fortalt det? Moderens hår var sat op, ansigtet var farvet med en lys pudder, hendes øjne var trukket op med eyeliner, og øjenlågene havde fået grøn øjenskygge. Desuden var øjenbrynene tegnet op, så de samlede

sig, og hendes læber var malet med en blodrød læbestift. Hun havde ikke en hvid dragt på, som de andre kvinder, men en sort dragt med et slags forklæde foran. Der var vævet guldtråde ind i stoffet, som glimtede i skæret fra stearinlysene.

De to kvinder, der havde åbnet døren, gik langsomt hen og tændte en lang tændstik med et af de lys, der allerede var tændt. De gik hen og tændte lysene på bordet. Uden at sige noget, stillede de sig tilbage i rundkredsen.

Lige så pludselig, sangen var begyndt, lige så pludselig stoppede den.

”Kære datter. Det er en glædens dag i dag. Vi byder i dag Cecilie Sætterström velkommen i vores midte.”

”Játta” sagde kvinderne i kor, og de begyndte at messe:

Valdið býr ekki í hausum manna

Valdið býr í sköpum kvenna

Først lød sætningerne lavt, så blev ordene kraftigere, og Cecilie prøvede at høre efter, hvad det var, kvinderne messede:

Valdið býr ekki í hausum manna

Valdið býr í sköpum kvenna

Hun kunne forstå manna og kvenna, det måtte være mænd og kvinder. Kvinderne gik ind imod hende med små forsigtige skridt. Hun lukkede øjnene, og ordene blev ved med at strømme mod hende:

Valdið býr ekki í hausum manna

Valdið býr í sköpum kvenna